

12. Ängra dig, at du så gjordt mot mig, en gång
när du befinnar at jag rätt älskar dig.

13. Men all den rena kärlek, jag hafwer
til dig burit, det kan ej någon penna be-
skrifwa på en gång, men nu har jag i hjer-
tat en trohets Ed dig swurit, at aldrig nå-
gon älska för'n jag får hör den sång, at
hon älskar mig, så hjertinnerlig, med glädje
och med trohet, hon må befinna sig.

14. At den som falster är, blir gärna själf
bedragen, fast det kan bröja länge, ty Gud
är ganska wis, dock stundom kommer snart,
den sorgeliga dagen, då Herren plågar tuf-
ta de falska med sit ris, men Gud ware
god, si här är mit blod, du wet at ingen
falskhet, är i min själ ell' mod.

15. Jag wet at Herren mia, så wäl som
alla själar har återlöst och frälsat, ifrån allt
mörkelsens qwal, fast jag bär uti tiden skal
wara lik de trålar som liba skal föra i
denna jämmerdal, dock hoppas jag en gång,
fast tiden nu är lång, at jag en gång får
flytta, ur denna werlden frång.

16. Och Gud du hör min suckan,
hjerta swära blöder, ja kan nu ej
från tårar hålla mig, ty ingen har jag
som til min sida stöder, nu är all glädje
borta, nu saknar jag och dig, min lilla go-
da

GS 572

En aldeles Ny

K ä r l e k s =

isä,

Med et bedröfwadt sinne, jag
denna Wisan skrifwer ic.

Dicterad af

Johan Andersson
ifrån Garpenberg och Jönwik.

Tilägnad den som wederbör, hwilkens
namn jag förtiga wil, men jag hafwer
dock af henne blifwit beswiken, mig
til största ångslan och qwal.

Sjungen som: Nu kan jag wäl säga
min lycka är föga ic.

H A S E N , 1809.

[Tryckt hos Pehr Ol. Årmar.

Med et bebrøfswat sinne, jag benna Wi-
san skrifwer, mit hjerta uti bröstet
bet är af sorg upståndt, När som jag besin-
nar hwad som mig dertil drifwit, så är ej
underligt när det mig så har håndt, ~~Wång~~
sorgesfull tår, mig möter hwart jag går, den
är alt för den flickan, jag ser at jag ej får.

2. Men aldrig uti werlden, jag sådant
kunnat tänka, at den jag så högt älskade
skull wara så mot mig, och mig uti ång-
slan så grymmelig nedsänka, besinna litet
efter hur högt jag älska dig, det war min
största frögd, jag blef så hjertlig nögd,
hwar gång jag fick dig skåda, tyckt jag det
war en frögd.

3. Jag aldrig kan förglömma, den fic-
kan får och söta, förän man mig döder til
grafwen föra må, wi får och i ewighet en
gång hwarandra möta, så se hur wi då
kunna för domaren bestå, Jag önskar ändå,
det Gud ej räknar på, ty har du bättre
wetat, du mig ej swikit då.

4. Men släck ej ut den eld, den du sjelf-
wer har upståndt, frukta dig rätt för en
wredesam Gud, men nu finner jag det lä-
rer hafwa ändat, jag lärer ej så höra mer
dit

dit ljusliga ljub, den gnistan som brann,
hon hastigt förswann, liksom stjernan som sig
släpper och ej mer fåstas kan.

5. Men hwad hjälper mig, min stora sorg
beskrifwa, när ingen utan HERRAN den al-
lenast wet, om jag hjertat än skulle i bröstet
sönderriswa, det lärer nu ej hjälpas om jag
än blodet gret, men nog är det hårt, och
faller för mig smärt, att lefwa uti werlden
när hjertat det är smärt.

6. Dock kan den tiden komma, du en gång
ångrar detta, at du mig begabbat och
gjordt af mig föraft, dock bör jag icke
flandra, det är mig skedd med råtta,
när jag ej lydde rådet af folket som så
sagt, at du skall swika mig, fast jag högt
älska dig, Gud wet at jag högt älskade af
hjertat innerlig.

7. Men fast jag ej är riker, så wet at
han lefwer, den som bär uti werlden mig
ulle hjälper än, om jag på honom hoppas
han mig ej öfwergifwer, fast jag är öfwer-
gifwen af dig min bästa vän, det kostar wäl
uppå, at jag dig ej kan så, så se dock
Herrans wilja, den går jag ej ifrån.

8. Men hade jag haft pengar, och wa-
rit rik som andra, jag mig då föreställer
jag kanske blifwit hörd, men nu är jag
beswiken och måste från dig wandra, ditt
hjer-

hjersta är ordrligt, du blir alskintet rörd;
för dig står det til at göra hwad du wil,
at wara mot mig både falsk och mild.

9. Men om du swiker mig, skal himlen
dig belöna, falskhet, olyckor de skola för
dig stå, sorg och bekymmer de skola dig då
möta, ehwarest du dig i werlden wända
må, Ja all den suck och tår; som nu ifrån
mig går, de skola på dig drabba så sant
som Gud han rår.

10. I alla mina dagar, så hafwer jag
betraktat, at aldrig någon lycka har varit
med dem än, som hafwer en Gofte så ne-
brigen föraftadt, när han har henne hållit
alt för sin bästa vän, jag fruktar det lär
gå, för dig lika så, det gråmer wäl mit
hjersta när jag det tänker på.

11. Dock beger jag til HERRAN, han dig
den synd tilgifwer, fast jag bär i werlden
ej mer kan hafwa ro, jag berföre detta min
därskap och tilskrifwer, när jag war så dum
och hade sådan tro, at jag dig skulle så,
det war ej lita på, när som du hade flera,
som til dig mände gå.

12. Jag war den albrasämste, som til dig
hafwer friat, dock wet jag ganska wäl, och
andra wet med mig, at du mången sänre
och näppare har biat, och aldrig sprungit
up ur sängen som för mig, det bör wäl
äng-